

25-30 років вперед точку Б на мапі світового майбутнього, в яку країна повинна прийти з теперішньої точки А.

Бачення українського інноваційного банку побудовано на тому, що глобальний ринок розвиватиметься в напрямку ускладнення всіх технологій країни – від машинного навчання до логістики. Інтернет приладів повністю змінить життя людства: холодильники самі будуть замовляти в магазинах продукти, а до інтернет-мережі підключать навіть електрочайники. Роботи та автоматизація поступово витіснять людські ресурси з промислового виробництва. Однак за найближчі 15 років світ все ще повністю не піде від викопних енергоресурсів. І тут в Україні перша перевага: запаси урану на рівні 250 тисяч тон, природного газу (1,1 трлн куб. М) та нафти (200 млн т) дозволять країні стати постачальником як сировини, так і готової електроенергії для ЄС, вигравши частину тих контрактів, які сьогодні отримує Росія.

Друга перевага – вигідне географічне положення. Перебуваючи на перетині трьох великих транзитних коридорів – Балто-Чорноморського, Скандинавсько-Індійського та Шовкового шляху, Україна має всі економічні причини, щоб перетворитися в логістичний центр. Але подібні перетворення вимагають технологічних інвестицій, прийомів і зусиль. Таких локальних, наприклад, як використання цементу і пластика для будівництва доріг. Або таких величезних, як будівництво на берегах Дніпра і Чорного моря декількох великих логістичних центрів – з зупинкою і подальшим транспортним сполученням. Україні потрібні і міжнародні аеропорти в радіусі 150-250 км від кожного великого міста – це інтегрує країну в міжнародну логістичне простір і позитивно вплине на розвиток ринку внутрішніх авіаперевезень.

Зручна логістика дозволить Україні вигідно використовувати свою промислову зону, проте в економіці все більший вплив матимуть технології. Український інноваційний банк вважає, що 90% українських компаній змінять свої бізнес-моделі, для того щоб включити в них штучний інтелект, хмарні сервіси, мобільні додатки і новітні технології. Тільки в найближчі п'ять років в цифровій індустрії з'являться 300 тис. Нових робочих місць, та робочих рук все одно буде недостатньо. Щоб залучити інвестиції в цей напрямок, Український інноваційний банк радить здати в оренду дослідні та лабораторні майданчики Академії наук і Міністерства освіти. А ось шансів на те, щоб наздогнати розвинені країни, використовуючи лише фактор дешевої робочої сили, Україна не має – це місце займають Китай та Індія, вважає Володимир Дубровський, старший економіст експертного центру Case Ukraine.

Друга складова поліпшення інвестклімату в країні – створення великої біржі, де українські стартапи могли б залучати інвестиції для розвитку та існування. Український інноваційний банк вважає, що до 2030 року капіталізація місцевих компаній, чиї акції будуть торгуватися на біржі в Києві, перевищить ВВП країни, який зараз становить близько \$ 130 млрд. Правда, є умова: для нормального існування біржі НБУ має лібералізувати правила використання цифрових валют. Щоб знизити податки і створити сприятливі фінансові умови для бізнесу, потрібно знизити участь держави в економіці і в

житті суспільства. Тому Український інноваційний банк пропонує перейти на повністю парламентську модель держуправління, щоб назавжди піти від примари всевладного президента.

Отримання статусу кандидата в члени НАТО до 2030 року теж допоможе скоротити затрати країни на оборону: натовські стандарти передбачають зменшення кількості штабних офіцерів і рядових солдатів за рахунок більш широкого використання технологій. Україна у військовому плані потрібні два мобільних штабу, вважають в українському інноваційному банку: один для безпеки зі сходу, другий – з півдня. Нову систему безпеки повинні увінчати загонами кваліфікованих резервістів. Одна справа – створити стратегію розвитку країни, і зовсім інше – втілити її в реальність. Щоб змусити кожен новий Кабмін виконувати «великий план», а не вигадувати власну гібридну модель капіталізму по українськи, цю саму стратегію треба закріпити законодавчо.

Отже, в сучасній історії України практично неможливо знайти топових державних діячів, які б не тільки мислили глобально, а й діяли відповідним чином. І нинішній Кабмін – чи не перший, який спробував що то планувати з п'ятирічною перспективою. Однак в уряді все одно мислять насущними завданнями .. ». У будь-якому випадку завдання стратегічних документів – не стільки описати проблеми, які заважають розвиватися, скільки намалювати картинку майбутнього, щоб направити ресурси економіки в потрібному напрямку.

Література

1. Верстюк І. В. Стратегія вибухового росту. Якою може стати Україна до 2030 року.
2. Кушнірук Б. Економіка майбутнього для України.

ІМПЕРАТИВИ ЗМІЦНЕННЯ ФІНАНСОВОЇ БЕЗПЕКИ АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВ УКРАЇНИ

Демченко І. В.

к.е.н., доцент.

Таврійський державний агротехнологічний університет

імені Дмитра Моторного,

Гривківська С. М.

к.е.н., доцент

Одеський державний аграрний університет

Україна має потужний аграрний сектор, потенціал якого ще не вичерпано порівняно з традиційними учасниками міжнародного аграрного ринку (США, Канада, Європейський Союз). За дослідженнями фахівців, у нашій країні задіяно тільки третину продуктивних ресурсів. Продукція вітчизняного аграрного сектору є досить конкурентоздатною на міжнародних ринках [1]. Все це вселяє впевненість у необхідності зміцнення фінансової безпеки аграрних

підприємств, аби відстояти національні інтереси за участі України у міжнародному поділі праці та поглибленні негативного впливу процесів глобалізації.

Відомо, що основними складовими фінансової безпеки аграрних підприємств є стан їх захищеності від руйнівних загроз та небезпек, який забезпечує ефективність діяльності суб'єктів у довгостроковій перспективі в межах окресленої стратегії розвитку, конкурентоспроможність продукції, сегмент присутності на внутрішньому та міжнародному ринках, соціальний розвиток, поліпшення рівня життя, включаючи регіонально-територіальний аспект та економічні умови господарювання. Важливим на цьому шляху є узгодження економічних інтересів аграрних підприємств та держави, взаємозв'язок між ними на умовах державно-приватного партнерства, оскільки забезпечення продовольчої безпеки та теперішньої структури експорту безпосередньо пов'язане з діяльністю підприємств аграрного сектору та підприємств переробки сільськогосподарської продукції, а ліквідація перекосів або їх недопущення в умовах неспроможності ринку їх вирішити покладатиметься на державу у вигляді державного регулювання розвитку аграрних процесів та державної фінансової підтримки.

Фінансова безпека аграрних підприємств визначається також ефективністю функціонування механізму забезпечення фінансової безпеки – сукупністю методів, способів, інструментів, покликаних досягати вище зазначеного стану безпеки суб'єкта господарювання за рахунок адекватного нормативно-правового, організаційного, інституційного забезпечення шляхом здійснення певних дій над об'єктами безпеки: фінансовими ресурсами, структурою капіталу, прибутком (збитком), структурою інвестицій, що передбачає варіанти напрямів їх здійснення, з огляду на прийнятний рівень ефективності інвестиційних проектів, вірогідністю та уникненням чи мінімізацією фінансових ризиків, впровадженням фінансових інновацій.

Для забезпечення фінансової безпеки на підприємстві і можливості передбачення ризиків на підприємстві повинна існувати система органів управління фінансовою безпекою, що мають проводити діагностування стану підприємства, прогнозувати можливі загрози та проводити низку мір по забезпеченню стабільності системи фінансової зокрема та економічної безпеки підприємства в цілому. В сучасному економічному середовищі існує безліч загроз фінансової безпеки підприємства. Ймовірність такої загрози – це вірогідність настання сукупності умов, процесів, факторів, що можуть зашкодити реалізації економічних інтересів суб'єктів господарської діяльності чи створити небезпеку для них [2].

Важливе значення для формування ефективності діяльності аграрного підприємства має управління експортною діяльністю, визначення конкурентних переваг експортера, оцінка витрат, визначення ключових факторів успіху та аналіз систем розподілу. Ті підприємства, які беруть участь у експортній діяльності, зазвичай володіють певними унікальними перевагами перед тими, які не беруть участі в міжнародній торговельній діяльності. Це можуть бути

продукти компанії, її технологічна спрямованість, ринки або ресурси [3]. Довідково: структура основних товарів та їх питома вага в загальній структурі експорту України за 2019 р. представлена соняшниковою олією – 5,22 млрд дол. США (10,4%); кукурудзою – 4,28 млрд дол. США (8,5%); пшеницею – 3,67 млрд дол. США (7,3%); залізною рудою та концентратами – 3,40 млрд дол. США (6,8%); напівфабрикатами з вуглецевої сталі – 2,86 млрд дол. США (5,7%); прокатом – 1,94 млрд дол. США (3,9%); електричними дротами та кабелями – 1,47 млрд дол. США (2,9%); ріпаком – 1,28 млрд дол. США (2,6%); соєю – 1,17 млрд дол. США (2,3%); макухою соняшниковою – 1,01 млрд дол. США (2,%) [4].

Пріоритетними у визначенні змісту поняття «зовнішньоекономічна фінансова безпека» на сучасному етапі є інтереси. Це зумовлено загостренням суперечностей між державами, транснаціональними структурами і міжнародними організаціями не лише усередині цих груп, але й між ними. Отже, авторська позиція полягає в трактуванні змісту економічної безпеки підприємств як забезпечення реалізації стратегічних інтересів підприємства на основі використання можливостей зовнішнього середовища з застосуванням продуктивної взаємодії із суб'єктами зовнішнього середовища [5] та забезпеченням реалізації національних інтересів суб'єктів безпеки.

Аграрний сектор економіки України має сформовані пріоритети в експорті та імпорті продукції. Перспективний, експорто-орієнтований розвиток сільського господарства та харчової промисловості повинен відбуватися в напрямках збільшення виробництва продукції стабільно високої якості, підвищення його ефективності шляхом зниження собівартості продукції за рахунок зростання врожайності сільськогосподарських культур, підвищення продуктивності тварин, застосування сучасних технологій виробництва, що сприятиме формуванню належного рівня фінансової безпеки аграрних підприємств та забезпечить високу конкурентоспроможність вітчизняної продукції за якістю і ціною на світовому ринку.

Література:

1. Грановська В.Г. Експортний потенціал аграрних підприємств України як індикатор їх конкурентоспроможності. *Агросвіт*. 2018. №6. С. 32-39.
2. Кудрицька Ж.В., Здоровцев В.В. Управління фінансовою безпекою підприємств при здійсненні зовнішньоекономічної діяльності. *Науковий вісник Академії муніципального управління*. Серія : Економіка. 2011. Вип. 10. С. 143-150. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Nvamu_ekon_2011_10_20.
3. Афанасьєв К.М., Ганечко І.Г. Фінансова безпека експортної діяльності підприємств. *Економічний простір*. №127. С. 23-34.
4. Економічна статистика. Зовнішньоекономічна діяльність. 2017. URL: http://www.ukrstat.gov.ua/operativ/menu/menu_u/zed.htm.
5. Маслак О.І., Пирогов Д.Л., Гришко Н.С. Оцінка економічної безпеки підприємства при зовнішньоекономічній діяльності. *Вісник КрНУ імені Михайла Остроградського*. 2012. Випуск 3 (74). С. 163-169.